

Стати другом для всіх

Варто мені вирішити щось зробити, я мушу негайно взятися за це, інакше просто не засну. У дитинстві посеред ночі мені щось спадало на думку, проте доводилося чекати до ранку, щоб почати втілювати задумане. Я не міг заснути й колупав стіну, аби згаяти час. Це відбувалося так часто, що я майже прошкрябав дірку в стіні, а на підлозі утворилася купа сміття. Я не міг заснути, якщо до мене хтось був несправедливим. Навіть серед ночі я йшов з дому до будинку кривдника, щоб викликати його на бійку. У моїх батьків дуже боліла душа з приводу мого виховання.

Однак найважче мені було тоді, коли несправедливо ставилися до когось іншого. Я встрявав у кожну бійку, влаштовану сільськими хлопцями, бо відчував відповідальність за те, щоб справедливість завжди перемагала. Я вирішував, хто є винним у цій бійці, й голосно сварив його. Одного разу я навіть пішов до дідуса місцевого забіяки і заявив йому: «Діду, ось що накоїв ваш онук! Будь ласка, розберіться з ним».

І хоч я бував різким у своїх діях, я був дитиною з добрим серцем. Іноді я ходив до своєї заміжньої старшої сестри в дім сім'ї її чоловіка і вимагав, щоб вони нагодували мене рисовими коржами та куркою. Дорослі ніколи не сердилися на мене за це, бо бачили, що моє серце наповнене гарячою любов'ю.

Особливо мені подобалося доглядати за тваринами. Коли птахи звивали гнізда на деревах біля нашого будинку, я викопував для них калюжку, з якої вони могли напиться. Я брав з комори трішки чищеного проса й розсипав по землі, щоб їх погодувати. Спочатку пташки відлітали геть, варто було до них наблизитися. Та незабаром зрозуміли, що той, хто годує, любить їх, і перестали мене боятися.

Одного разу мені спало на думку розводити рибу. Я наловив мальків і випустив у калюжку, а потім набрав пригорщу корму для риб і розсипав по воді. Прокинувшись наступного ранку, я побачив, що всі рибки за ніч померли. А я так мріяв виростити цих мальків! Довго стояв я над калюжею, з подивом дивлячись на те, як вони плавають на поверхні догори черевцями. Того дня я проплакав до вечора без упину.

У батька була чимала пасіка. Він брав великий вулик і кріпив до нього знизу масивну коробку, щоб бджоли будували там стільники з воску й носили мед. Я ж був вельми допитливим, і мені кортіло побачити, як бджоли облаштовують свій вулик. Тоді я засунув голову просто всередину вулика. Як же вони мене покусали! І як страшно після цього набрякло моє обличчя.

Одного разу я вийняв днища з кількох вуликів і дістав за це суворої прочуханки від батька. Як тільки бджоли закінчували облаштовувати вулик, батько виймав днища і прибирав їх на зберігання. Днища були покриті бджолиним воском, яким можна було розпалювати лампи замість гасу. Я набрав цих дорогоцінних днищ, розламав їх і відніс сім'ям, котрі не могли купити гасу для ламп. Це був жест допомоги, проте я зробив його без дозволу батька, за що й отримав доброї прочуханки.

Коли мені було дванадцять, вибір ігор, у які ми грали, був невеликим. Ми грали або в ют, або в чангі, щось на кшталт шахів, або в звичайні карти. Мені завжди подобалося бувати там, де для гри збиралося багато людей. Удень я грав у ют або запускав повітряного змія, а вечорами брав участь у карткових турнірах, які проходили в селі. Переможець отримував по 120 вон за кожну партію, а я міг з легкістю виграти принаймні одну з трьох партій.

Напередодні Нового року за місячним календарем і першого дня повного місяця у карти не грав хіба що лінивий. У такі дні поліція дивилася на це крізь пальці й ніколи нікого не арештовувала за азартні ігри. Я йшов туди, де грали дорослі, та дрімав там ніч, а рано-вранці

просився до них хоча б на три партії перед тим, як усі розходилися по домівках. Потім брав свій виграш, купував на нього різні гостинці та іграшки й дарував їх своїм друзям і бідним дітям з навколишніх сіл. Я ніколи не витрачав ці гроші на себе або на що-небудь погане. Коли до нас у гості приходили чоловіки моїх старших сестер, я просив дозволу взяти в них з гаманців трохи грошей, на які я купував цукерки та солодку патоку для бідних дітей.

Звичайно, у будь-якому селі живуть як заможні, так і бідні люди. Якщо я бачив, як хто-небудь з дітей приносить до школи на обід варене просо, я просто не міг їсти свій смачний рис, тому обмінював його на те просо. Діти з бідних сімей були мені ближчими, ніж з багатих, тому я прагнув подбати, щоб вони не голодували. Для мене це було подібне до найулюбленішої гри. Навіть ще дитиною, я відчував, що хочу бути другом для кожного з них. Насправді я прагнув до чогось більшого, ніж дружба, бо хотів, аби ми ділилися усім, що є у найпотаємніших куточках наших душ.

Один з моїх дядьків був скнарою. Його родина володіла невеликим баштаном посеред села. Щоліта, коли дині достигали й починали поширювати солодкий аромат, сільські діти збігалися до мого дядька й просили пригостити їх динями. Але той поставив намет неподалік баштану й сидів там, охороняючи врожай і не бажаючи ділитись навіть маленькою динькою.

Одного разу, прийшовши до родича, я запитав:

— Дядьку, можна мені іноді приходити до тебе на баштан і з'їдати стільки динь, скільки я захочу?

І він з готовністю відповів:

— Авжеж, приходь!

Я розповів усім дітям, якщо вони хочуть поласувати динями, то мають зібратися біля мого будинку опівночі й захопити із собою мішки.

Опівночі я відвів їх на баштан мого дядька й сказав: «Нехай кожен з вас збере по рядку динь і ні про що не хвилюється». Хлопці зраділи й одразу з криками кинулися до баштану, вмиль обібравши дочиста кілька рядків з динями. Тієї ночі голодні сільські дітлахи сіли в полі посеред конюшини і наїлися динь від пуза — та так, що мало не луснули.

Наступного дня наді мною здійнялася справжня буря. Коли я прийшов до дядька, там кипів грандіозний скандал, немов у потривоженому бджолиному вулику.

— Ах ти негіднику! — кричав на мене дядько. — Це твоїх рук справа?! Це ти знищив увесь урожай динь, над яким я працював цілий рік?

Та, незважаючи на це, відступати я не збирався.

— Дядьку, — сказав я йому, — невже ти забув? Ти ж дозволив мені з'їсти стільки динь, скільки я захочу. А хлопці із села теж захотіли динь, і я відчув, що їхнє бажання – моє бажання. Чи добре я вчинив, давши по диньці кожному з них, чи я не мав їм дати жодної?

Почувши це, дядько відповів:

— Ну добре. Ти правий.

На цьому він охолов.

Ют — традиційна корейська настільна гра, в яку особливо грають на корейський новий рік.

Чангі — настільна гра шахового типу, поширена в Кореї.

Новий рік за місячним календарем — в Україні його часто називають китайським новим роком.